

τοῦ ἐν Βαγδατίῳ, περιεῖχε δὲ ὁ παράδεισος, πλὴν τοῦ Σίγματος, τὸν περιώνυμον *Τρίκορχον* μεθ' ἐτέρων πέντε ναῶν, καὶ τὸ λεγόμενον *Τετράσειρον*, ὃν ἦσαν οἱ θόλοι περιχύρσοι, ἐπὶ κιονῶν Ἰταλικῶν καὶ Φρυγικῶν ἐρειδόμενοι, αἱ πύλαι ἀργυραῖ, καὶ οἱ τοῖχοι ἐκ ποικίλων ἐξανθοῦντες μαρμάρων.

Καὶ πρῶτον μὲν, λέγει ὁ Πορφυρογέννητος, ἀπέρχονται εἰς τὸν ναὸν τοῦ Κυρίου, ὅπου ἀνάπτουσι κηρούς, μεθ' ὃ διέρχονται διὰ τῆς *Σακέλλης* (θησαυροφυλακίου), καὶ τοῦ Ὠάτου, (οὕτω ἐκαλεῖτο κοινῶς ὁ τρίκλινος τοῦ τρούλου, ἀλλ' οὐχὶ ὀρθῶς, λέγει ὁ ἡμέτερος συγγραφεὺς, καθόσον Ὠάτον ἦν τὸ *χαρτοθέσιον* τῆς *Σακέλλης*. Καὶ τοῦτο ἄρα γε;), ὡς καὶ διὰ τοῦ ἀνιόντος στενωποῦ πρὸς τὸ τῆς Μαгнаύρας *ἡλιακὸν* (αἰθέριον καὶ ἡλιοβολούμενον μαρμαρόστροτον περίπατον, κατὰ τὸν Σχολιαστήν). Διαβάντες δὲ καὶ τοῦτο, εἰσέρχονται εἰς τὸν μέγαν τρίκλινον, ἐν ᾧ καὶ ὁ Σολομώντειος ἱδρυταὶ θρόνος, (Σολομώντειον ἐκαλεῖτο τότε πᾶν τὸ θαυμάσιον. Πλὴν τοῦ λαμπροῦ τούτου θρόνου, ἀναφέρονται καὶ ἄλλοι πολλοί, ὁ μέγας τοῦ Θεοφίλου, ὁ τοῦ Ἀρκαδίου, ὁ τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου, κτλ. φαίνεται δὲ ὅτι ἔνιοι ἐξ αὐτῶν ἦσαν διπλοὶ ἢ ἐτίθετο ὁ εἰς παρὰ τὸν ἕτερον, τοῦ Αὐτοκράτορος καθεζομένου ἀριστερῶς, καὶ καταλείποντος τὴν δεξιὰν θέσιν κενὴν διὰ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν), καὶ εἰς τὸ πρὸς ἀνατολὴν δεξιὸν μέρος κάτωθεν τῆς κόγχης, ἐνθα ἵστανται τὰ χρυσᾶ *σεῖλλα* (οἱ ἐν λόγῳ ἄλλοι θρόνοι ἐκ τοῦ: sella, κάθισμα), μετὰ τῶν χλαμύδων καὶ στεμμάτων.

Εἰσέρχονται δὲ οἱ Δεσπότες ἐν τῷ ἐκείσε πρὸς τὸ εὐώνυμον μέρος κοιτῶνι μέχρις οὐ τὰ πάντα καλῶς εὐτρεπισθῶσιν ὑπὸ τε τοῦ τῆς καταστάσεως (τοῦ τελετάρχου ἢ εὐταξίου εἰς ὃν, καθ' ὃ δοκεῖ, ὑπέκειντο οἱ Σιλεντιάριοι), τῶν Πραιποσίτων καὶ τοῦ *Λογοθέτου* τοῦ *δρόμου* (ἥτοι διευθυντοῦ τῶν ταχυδρομείων· ὁ ἄρχων οὗτος ἦν ἐκ τῶν σπουδαιοτάτων, ἀναφέρων τῷ Ἀνακτὶ τὰ πανταχοῦ τοῦ ἄχανους Κράτους συμβαίνοντα, καὶ περὶ τῶν δεόντων μετ' αὐτοῦ συσχεπτόμενος. Αὐτὸς εἰσῆγε προσέτι τοὺς ὑποτελεῖς ἡγεμόνας ὡς καὶ τοὺς πρέσβεις, ἐρώτων αὐτοὺς καὶ ἀπαντῶν ἐν ὀνόματι τοῦ Αὐτοκράτορος. Ὑπῆρχον καὶ πολλοὶ ἕτεροι Λογοθέται, οἷον τοῦ *Στρατιωτικοῦ*, ἥτοι ὁ ταμίας τοῦ στρατοῦ, τῶν *Σεκρέτων*, τῶν *Ἀρελῶν*, ἥτοι τῶν βασιλικῶν πριμνίων, τῶν *Οἰκιακῶν*, ἥτοι τοῦ βασιλικοῦ ταμείου, τοῦ *Πραιτωρίου*, ὅστις ἦν βοηθὸς τοῦ Ὑπάρχου τῆς πόλεως, καὶ διευθυντῆς τῶν φυλακῶν, κτλ.).

Περὶ δὲ τῆς διευθετήσεως ταύτης τοῦ μεγάλου τρικλίνου μηχανόνομεν τὰ ἐξῆς. Πλησίον τοῦ βασιλικοῦ θρόνου ἐνθεν ἀρκέθεν ἕστησαν

τὰ *Ῥωμαϊκὰ σκῆπτρα*, (ἀκόντια ἡργυρωμένα, εἴτε σταυροειδῆ, εἴτε φέροντα τοὺς Ῥωμαίκοις αἰτούς, ἢ βασιλείους εἰκόνας, ἢ τὰ ὀνόματα τῶν ταγματῶν χρυσοῖς γράμμασι δεδηλωμένα. Ἐν ἄλλοις λόγοις αἱ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης Ἑλληνικαὶ σημαῖαι, ἐν αἷς καὶ τὸ λάβαρον) καὶ *πτυχία* (λέξις παραφθαρῖσα ἐκ τοῦ εὐτέρια· ἦσαν δὲ ταῦτα ξεστὰ φέροντα κατὰ τινὰς κώδικας τοῦ Εὐαγγελίου, ἐπὶ πολυτελοῦς μεμβράνης καλλιγεγραμμένους, καὶ διὰ πορφυροῦ ὁλοσηρικῶν δεδεμένους, μετὰ πλακίσων καὶ ζωστήρων ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, κατ' ἄλλους δὲ πιθανώτερον ἰνδαλμα πτερωτῶν τῆς νίκης, ἣν ὁ λαὸς ἐξελάμβανεν ὡς εἰκόνα τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ, τοῦ καὶ Ἀρχιστρατήγου καλουμένου, καθ' ὃ ἡγουμένου τῶν θείων φαλάγγων), καὶ τὰ λοιπὰ χρυσᾶ σκῆπτρα, κρατούμενα ὑπὸ τῶν Κανθιδάτων, φορούντων σακαράγγια καὶ τὰ *κανθιδάτεια* (ἄγνωστον ἐὰν πρόκειται περὶ ἐνδυμάτων, ἢ ἄλλων ἐνσήμων τῆς λειτουργίας ταύτης).

(Ἐπεταὶ συνέχεια).

ΚΛΕΩΝ ΡΑΓΚΑΒΗΣ

Η ΧΕΙΡ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

— Τίς προσκλαίει· ἐδῶ πῶς ὁ νόμος ἀργεῖ, πῶς τῆς Θεμίδος ὄλ' οἱ θνητοὶ λειτουργοὶ παρακροῦσιν αὐτῆς τὴν τρυάνην; διατάττω ἐγὼ τὸ κακὸν ἐπιδῶν, σοφοτέχνης δ' ὁ Λέων ποιεῖτ' ἐκ ποδῶν τοὺς ἀκρίτους κριτὰς, τῶν κωδῆκων τὴν σπάνιν. Κ' εἰς στερρὰν σιδηρόκρικον πλέον ἀρτάνην ἐπὶ γραίας πλατάνου, παρὰ τὴν ὁδὸν, ἀναρτᾷ ἡ μεγάλη του πείρα τοῦ Δικαίου τὴν Χεῖρα.

Δεῦτε ὅσοι σοφοί, τολμηροὶ κ' εὐσταθεῖς, κρουργεῖσθε τὸ ἦπαρ ὥσει Προμηθεῖς ὑπ' ὀρνέου τινός, μεγιστάνος. Δεῦτε σείς οὐς, ἀσόφους κ' εὐπίστους εὐρών, μὲ εἰκόνας ἁγίων, καὶ ξύλα σταυρῶν ἐξηπάτησ' ἑλλῶν μοναχὸς λαοπλάνος. Κ' εἴ τις ἄλλος, ὃν βλάπτει κακὸς τις βασιάνως, τὴν τῶν νόμων ἰσχὺν αὐθαδῶς παρορῶν, τὴν ἀδέκαστον χεῖρα, πολῖται, δικαστὴν σας αἰτεῖτε! —

Ταῦτα Κήρυξ ἐλάλ' εἰς τὴν Πόλιν λιγύς, καὶ τὸ κήρυγμα ἦτο ἡγῶν προσταγῆς τοῦ κρατοῦντος κλεινοῦ Θεοφίλου. Κ' ἐν τῷ μέσῳ θειώδους καπνοῦ καὶ πυρός, μ' ὑπεράνθρωπον τέχνην ὁ Λέων στερρῶς τοῦ Δικαίου τὴν Χεῖρα εἰς δένδρον προσήλου. Καὶ συνέρρει πληθὺς ἐκατέρου τοῦ φύλου κ' ἐνεκάλει ὁ ἔχων ἐμπρὸς τῆς Χειρός, λωβητῆρας, οὓς ἔστεγον τῶς κακοὶ νόμοι ἢ δέος.

Ἐμεν' αὕτη κλειστὴ καὶ κωφὴ πρὸς αὐτόν; Ἐνεκάλει ἀδίκως ὁ δίκας αἰτῶν, καὶ ζημίαν λοιπὸν δ' ἀποτίσῃ!

Ἄλλ' ἡδίκησ' ὁ φεύγων. Ἡ χεὶρ ἀνοικτὴν
τὴν παλάμην κρατεῖ—Βάλλ' ἐντὸς μετρητὴν
τὴν ζημίαν ὑπόδικε, ἕως οὐ κλείσῃ!—
Καὶ ἡ κρίσις ἦν οὕτως ἀδέκαστος, ἴση,
ὥστ' οὐδεὶς ἀνεχώρει βλασφημῶν τὸν κριτὴν,
ἀλλ' ἀπήγγελλον πάντες ἀσμένους
εὐλογίας καὶ ἐπαίνους.

Ἐν τῷ μέσῳ χορείας ὁ Ἄναξ πολλῆς,
καὶ πλησίον αὐτοῦ ἡ σεπτὴ βασιλὶς,
ἡ καλὴ καὶ εὐλαβὴς Θεοδώρα,
τοὺς ἐπαίνους αὐτῶν ἀκροῶντ' εὐμενεῖς·
καὶ ἐν σαλπύγγων κλαγγῇ εὐφροσύνης κοινῆς
τὸν τεχνίτην ἀμείβουσι μ' ἀφθιτα δῶρα.
Ἐπληρώθ' ἡ εὐχὴ των' ὅ' ἀπέλθωσι τώρα.
— Εἴμπορεῖ τοῦ λοιποῦ νὰ προσφέρῃ κανεὶς,
ὅτι λείπ' εἰς τὸ κράτος μου πλεόν
ἐλεγκτῆς τῶν δικαίων; —

Ἄλλ' ἰδοῦ, ἐνῷ μόλις, τὸν θρόνον ἀφείς,
προχωρεῖ μετ' αἰθρίας ὁ Ἄναξ μορφῆς
καὶ ἐν τῷ μέσῳ φρουρῶν διαβαίνει,
διασχίζει τὸν ὄχλον πρεσβυτῆς πτωχῆς,
ἀπωθεὶ τοὺς ραβδούχους μὲ βῆμα ταχύ,
μεταξὺ τῆς Χειρὸς καὶ τοῦ Ἄνακτος μένει,
καὶ τοῦ κόπτει τὸν δρόμον ὠχρά, ὠργισμένη.
— Ποῖον βέβηλον βῆμα τολμᾷς, δυστυχῆς;
Πρὸ τοῦ νέου καλεῖς κριτηρίου
τὸν Χριστὸν τοῦ Κυρίου;

— Ναί! Ὡς ἄρχων, ζωῆς καὶ θανάτου κρατεῖ,
πρὸ τῆς Δίκης πλὴν ὅλ' εἶναι ἴσ' οἱ θνητοί.
Τολμηρὰν δι' αὐτὸ τίς θά μ' εἰπῇ;
Τί ὁ Νόμος ἦ τ' ὄργανον τοῦτ' ὠφελεῖ,
ὅταν ὧδ' ἐν αὐτῷ τῷ σεπτῷ βασιλεῖ
τοῦ Δικαίου τ' ἀκοίμητον αἴσθημα λείπῃ;
Προσμετροῦνται ποινὰ καὶ ἐφαρμόζονται τύποι,
ὅπου ἀπεστι βία καὶ ἰσχὺς τὸ πολὺ.
Ἄλλ' Αὐτοῦ, ὅς ὑπέρτατος ἄρχει,
δικαστῆς δὲν ὑπάρχει;

— Ναί, βεβαίως ὑπάρχει! — Λαλεῖ ἀπορῶν
καὶ δεικνύει, στυγνὸς ὁ μονάρχης χωρῶν.
— Εἶναι αὕτη ἡ Χεὶρ ἡ Δικαία.
Ἡδίκηθης, ἐπαίτις, ποτε παρ' ἐμοῦ,
μὴ τυχοῦσα ἐλέους, τροφῆς, οἰκτιρμοῦ;
Κατηγόρει μ' ἐδῶ φανερά καὶ γενοιαῖα!
Ἄλλ' ἐάν φωραθῇς, ὡς θρασυτόμος γραία,
τοὺς κρατοῦντας μὴ σέβουσα, τότε ἐνθυμοῦ,
πῶς ἐγώ, μ' ὅλα ὅσα ἐπάδεις,
τιμωρῶ τοὺς αὐθάδεις.

— Τὸν Μονάρχην Θεόφιλον ὧδ' ἐγκαλῶ!
ἡ ἐπαίτις, ὁ σκώληξ ἐγὼ ἐν πληθῇ,
ὡς Αὐτὸς μὲ κατέστησ' ἐκνέμωσις!...
Εἶχον κλέος καὶ δόξαν μου ἓνα υἱὸν
προμαχοῦντα τῆς χώρας, μετὰ τὸν Θεόν,
καὶ ἐπαπειλῆς ποτὲ δὲν θά μ' ἐπληγτε μῶμος,
πρὶν συλῆσιν δειλοὶ τὸν γενοιαῖον. Νῦν ὅμως,
ἐπιλήσμων ὁ Ἄναξ νικῶν εὐκλεῶν,
μ' ἀπεστέρησε τέκνον καὶ πλούτου. —
Δίκην δότε μοι τούτου.

Κ' ἐν τῷ μέσῳ πολλῆς ἀπορίας, κινεῖ
τοῦ Δικαίου τὴν Χεῖρα στερεῶς ἡ γυνή.
Καὶ ἰδοῦ! Ἀνεψύχθη καὶ ἐτάθη!...
Ἐξεχύθη εἰς τὰ πέρασι σιγῇ νεκρικῇ:
Ὁ τὸ στέμμα φορῶν τὴν πτωχὴν ἀδικεῖ!
Τοῦ ἀδίκου τ' ἀντίτιμον τώρα θά μάθῃ.

Δράκα βάλλει χρυσῶν εἰς τοῦ κοίλου τὰ βάθη,
Μετ' ἐκπλήξεως βλέπει πῶς δὲν ἐπαρκεῖ!
Ἄλλην μίαν προσθέτει —
Δὲν ἐπῆρκεσεν ἔτι!

— Τόσην εἶχεν ἄξιαν αὐτὸς ὁ υἱός;...
Κ' ἐν ταυτῷ μ' εἶναι ξέν' ἡ μορφή τῆς γραφῆς,
μ' εἶναι αἱ λέξεις καὶ αἰτήσεις τῆς γρίφου! —
Τοὺς θυλάκους αὐτοῦ εἰς τὴν Χεῖρα κενοῖ,
ἀλλ' ἰδοῦ! Οὐδ' αὐτὸς ὁ χρυσὸς ἱκανοί!
Ἐξεζώσθη τὴν ζώνην, τ' ἀτίμητον ξίφος.
Κ' ἐξοργίζεται, βλέπων μ' ἀπέλπιδος ὕψος,
πῶς καὶ ταῦτα δὲν ἦσαν ἀρκοῦσα ποινὴ!...
Σκῆπτρον, στέμμα φρενήρης προσθέτει —
Δὲν ἐπῆρκεσαν ἔτι!

Φρίκη βάφει ἡ ὀργὴ τὰς μορφὰς τῶν ἐκεῖ·
— Ἀνωτέρας τοῦ θρόνου λοιπὸν ἀδικεῖ
ὁ σεπτὸς βασιλεὺς ἀδικίας;
Τίς εἰ σύ, φαρμακὶς ἀπασις, ἀφηγοῦ!
— Εἴμ' ἐγὼ Μανουὴλ τοῦ κλεινοῦ στρατηγοῦ
ἡ διστάλαινα μήτηρ ἐκ τῆς Ἀρμενίας.
Χεῖρας αἶρω πρὸς Σέ, βασιλεῦ, ἱκεσίας,
πρὸ τῆς Δίκης ἐδῶ τοῦ βωβοῦ λειτουργοῦ:
Ἀντὶ πάντων τῶν θρόνων τοῦ κόσμου,
τὸν υἱὸν μόνον δός μου.

Ὁ ἐντρίψας τοῖς Πέρσαις τοσαύτας πληγὰς
παρὰ Πέρσαις ξενίζεται τώρα φυγὰς,
ὕπ' αἰσχυρῶν διωχθεὶς διαβόλων.
Ἵποβλέπει τὸν θρόνον, τὰ σκῆπτρα φθανεῖ.
Σ' ἐπιθύρισε κόλαξ δολίκα φωνῇ.
Ἀπειλεῖ τὴν ζωὴν του μ' ἀκαθεκτον γόλον.
Τίς τολμᾷ τῶν ἐδῶ ἢ ἐκεῖ χρυσοστόλων
φανερὰ πρὸ αὐτῆς τῆς Χειρὸς, νὰ φανῇ,
ἐξελέγχων πρὸς Σέ τὸν δεσπότην
τὸν υἱὸν μου προδότην;

Μάτην στρέφων τὰ βλέμματα κύκλῳ σκοπεῖς.
Ἐρυθροὶ ἐξ ὑποούλου ὀργῆς καὶ ἐντροπῆς
οἱ προδόται Σου θάκνουν τὰ χεῖλη.
Ἐπειδὴ ὁ Θεὸς μαρτυρεῖ, δικαίων,
πῶς ὁ βλάψας τῆς γραίας αὐτῆς τὸν υἱὸν
τοῦ Σταυροῦ καὶ τῶν σκῆπτρων τὴν δόξαν ἐσύλει.
Οὐδὲ εἶναι τοῦ θρόνου Σου, δέσποτα, φίλοι,
ὅσ' ὑπόωλος τὸν μᾶλλον αὐτοῦ στερεόν
καὶ τὸν μᾶλλον ἀκράδαντον στύλον
χαίρεκάκως ἀφεῖλον. —

Εἰς τὰ βάθη φρονίμου ψυχῆς ὁ κρατῶν
τὰς ἐννοίας ζυγίζων τῶν λόγων αὐτῶν.
τὰς ὁρμὰς ἡμεροῦ τῆς ὀργῆς του.
Ὡ οὐαὶ εἰς τοὺς ὅσ' ἰδρυμέν' ὑψηλὰ
ἐπιτρέπουσι τῷ φθόνῳ, ἐμδᾶς νὰ χαλᾷ
τοὺς βωμοὺς τῆς καρδίας αὐτῶν τῆς εὐπιστίας!
Συληθέντες παντὸς μετ' ὀλίγον ἀριστοῦ.
εἰς ἀγνοίας ἐγκλείονται βάθη θολὰ,
καὶ ὁ κράτιστος γίνεται, ἄκων,
θῦμ' ἀχρεῶν κολάκων.

Τὸ κηρύττει ἡ Δικαί' αὕτη Χεὶρ ἐναργῶς:
Μανουὴλ ὁ κλεινὸς καὶ πιστὸς στρατηγὸς
εἶν' ἀντίσταθμος ὅλων τοῦ Κράτους!
Τίς προήσπισ' ἐκ τῶσων ἐν τεῖχος σαθρόν,
Τίς προήλασ' ἐνδόξως νικῶν τὸν ἐχθρόν,
ἀπὸ τούτους τοὺς κύκλῳ μου τώρα σπαθάτους;
Τί τοὺς θέλ' ἡ πατρίς τοῦ στρατοῦ τοὺς ὑπάτους
μὲ δραστήρια χεῖλη, μὲ ξίφος νωθρόν;

Μανουήλ ὁ Ἀρμένιος μόνον
μοῦ συνεῖχε τὸν θρόνον.

Εἰς τῆς Δίχης ὑπέικω τὴν ψῆφον νοῶν·
Ὁ χρυσὸς ἔσως λάμπ' ὑπὲρ ἓνα υἱὸν
εἰς ἀστόργων βαρβάρων τὸ βλέμμα.
Ὁ υἱὸς ὅστις μόνος τὸ Κράτος φρουρεῖ,
εἰς τὴν πλάστιγγ' αὐτὴν τοῦ Δικαίου βαρεῖ
πλέον ἢ τῶν ἀνάκτων τ' ἀφυλάκτον στέμμα.
Ὅχ' ἡ μήτηρ του μόνον, αἰτοῦσα τὸ θρέμμα
μ' ἐγκαλεῖ, ἀλλ' αὐτὴ ἡ Πατρίς προχωρεῖ
νὰ ἐγκλείσ' εἰς τὴν γραίαν ἀγκάλην
τὸν στρατάρχη τῆς πάλιν.

Ἄς τὸν λάβουν ὀπίσω ἐν πάσῃ τιμῇ!
Εἶναι πάντοτ' ἐπίκαιρος πᾶσα στιγμή.
ἂν τις κείμενον ἄδικον αἴρῃ.
Διατάσσω πρεσβεῖαν λαμπράν, ἀγαθὴν,
ν' ἀναχθῇ παραχρῆμα, μὲ δώρων πληθύν
ἀσπασμοῦς Μανουήλ τῷ στρατάρχει νὰ πέρῃ·
Ὁ Θεόφιλος δεῖται συγγνώμης καὶ χαίρει
ἐξελθὼν ἀπὸ ζόφου ἀπάτης βαθύν
καὶ σὲ ἀγεῖ ὃ τὴν πρώτην σου θέσιν,
τῶν στυγνῶν του τὴν μέσιν.

Σὺ δέ, γραία, καρποῦ τὰς προτέρας τιμὰς
κ' ἔσο μήτηρ καλὴ καὶ σεπτὴ δι' ἡμᾶς,
ἔως οὐ ὁ υἱὸς σου προβάλλει. —
Τὸν μονάρχη μυρία γεραίρει φωνή.
τῶν σαλπίγγων κλαγγὴ τοὺς αἰθέρας δονεῖ,
κ' ἡ χαρὰ εἰς ἀπάντων τὰ πρόσωπα θάλλει. —
Εἶν' ὁ ἄρχων ἀκράδαντος, κ' εἶναι μεγάλη
κ' εὐτυχὴς καὶ γενναία ἡ χώρα, ἐν ἣ
Χεῖρ Δικαίου ἐγκαίρως πατάσσει
τῶν ἀδίκων τὰ θράση!

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Τὸ πᾶν δύναται νὰ ἐφεύρῃ ὁ ἄνθρωπος, πλὴν τῆς
τέχνης τοῦ εὐτυχεῖν.

*

Ἡ χαρὰ ὁμοιάζει τὸν χειμερινὸν ἥλιον, ὅστις ἀρ-
γὰ ἀνατέλλει καὶ δυεῖ ἐνωρίς.

*

Ὁ δημοσιογράφος εἶνε ἡχώ διπλασιάζουσα τὸν
ῥχον.

*

Οἱ πολυάσχολοι ἄνθρωποι καὶ οἱ διαρκῶς ἐργα-
ζόμενοι διὰ τοῦ πνεύματος κατέχονται ὑπὸ φόβου
τινὸς πρὸς πᾶσαν μεταβολὴν ἐν τῇ οἰκιακῇ διαίτῃ.
προτιμῶσι δὲ τὴν διατήρησιν τοῦ καθεστώτος καὶ ἂν
ἀκόμη ὑποφέρωσιν αὐτοὶ πρῶτοι ἐκ τούτου Νεμι-
λοῦσιν ὅτι ἡ παρούσα κατάστασις, καίπερ ἀνιάρᾳ ἢ
ἐπικίνδυνος, εἶνε πάλιν προτιμότερα τοῦ ἀγνώστου,
ὅπερ θὰ προκύψῃ ἐκ τῆς ἀλλαγῆς.

*

Ταξιδεύει τις εὐχαρίστως ἐν τῷ ἰδεώδει κόσμῳ,
ἀλλ' ἀναπαύεται μόνον ἐν τῇ πραγματικότητι.

*

Ἡ ἐπιτυχία εἶνε φυτὸν σπάνιον, τὸ ὁποῖον διὰ νὰ
ἀνθήσῃ ἅπαξ, ἰδίως δὲ διὰ ν' ἀνθήσῃ καὶ πάλιν ἀ-
παιτεῖ πολλὰς μερίμνας καὶ φροντίδας.

~~~~~

ΛΑΟΓΡΑΦΙΑ

Ἡ ΑΣΒΕΣΤΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΛΙΘΟΙ

Παράδοσις Στενημαχιδῶν.

~~~~~

Ἄνωθεν ὀρμητικοῦ ποταμοῦ ἐκτιζετό ποτε
γέφυρα. Παράτολμος ἦτο ἡ ἐπιβολὴ τοῦ ἀρχιτέ-
κτονος· ἡ γέφυρα ὠκοδομεῖτο μονότοξος ἀπὸ
τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἐτέραν ὄχθην. Μετὰ δύο δὲ
μόλις ἔτη συνετελέσθη ἡ οἰκοδόμησις αὐτῆς
καὶ ἦτο **θαῦμα ἰδέσθαι**. Τόσον ἦτο τὸ ὕψος τῆς
ἀψίδος, ὥστε οἱ ἐπὶ τῆς κορυφῆς αὐτῆς ἰστά-
μενοι διαβάται μόλις ἤκουον τὸν φοβερὸν πά-
ταγον τῶν ὑπ' αὐτὴν ὀρμητικῶς κυλιομένων καὶ
ἀφριζόντων ρευμάτων, ὡς κόρακες δ' ἐφαίνοντο
εἰς αὐτοὺς οἱ παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ
ἰστάμενοι καὶ θαυμάζοντες θεαταί.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς οἰκοδομῆς ἀνήλθε καὶ ὁ
νεώτατος τῶν κτιστῶν νὰ **καμαρώσῃ** τὸ μέγα
ἔργον, εἰς τὸ ὁποῖον καὶ αὐτὸς εἰργάσθη, λίθους
καὶ ἄσβεστον κομίζων.

Ἐνῶ δὲ ἵστατο ἐπὶ τῆς κορυφῆς, καὶ πα-
ρετῆρει τὴν γέφυραν μὲ τὴν αὐτὴν στοργὴν καὶ
συμπάθειαν, μεθ' ἧς ἡ προτοτόκος μήτηρ τὸ
τέκνον της, ἤκουσε φωνὴν τινα ἐξερχομένην ἐκ
τῶν πυκνῶν σπλάγχχνων τῆς ἀρτιτεύκτου γεφύρας.
Ἐκπληκτος ὁ νεαρὸς κτίστης προσήλωσε τὸ οὖς
αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γεφύρας καὶ ἤκουσε τὸν ἐξῆς σύν-
τομον διάλογον μεταξὺ ἄσβεστου καὶ λίθων:

Εἰς Λίθος. Ὡραῖον ἀληθῶς ἔργον ἀπετελέσα-
μεν. Πλὴν τίς οἶδε; πρὸ τινων ἐτῶν ἤμην εἰς
τὴν γωνίαν λαμπροῦ τοίχου, ἀλλ' εἰς τὴν πρῶ-
την βροχὴν κατερεῦσαμεν.

Ἄλλος Λίθος. Μετὰ πολλῶν ἀξιοτίμων συν-
τρόφων ἀπετελοῦμεν οἰκοδόμημα ἀρχοντικόν.
Ἄλλὰ δὲν διετηρήθημεν οὐδὲ πέντε ἔτη· μι-
κρὸς χεῖμαρρος μᾶς παρέσυρε.

Τρίτος Λίθος. Ὀλίγον πρὶν περισυλλεγῶ μεθ'
ὑμῶν, ἀπετέλουν τὸ ὑπέρθυρον μεγάλης οἰκο-
δομῆς πρὸ ὀλίγων μηνῶν ἀποπερατωθείσης· ἀ-
σθενὴς ὅμως σεισμὸς μᾶς μετέβαλεν εἰς σωρόν.

Ἄσβεστος. Οὕτως ἔπρεπε νὰ συμβῇ, φίλ-
τατοι, ὡς συνέβη· διότι οἱ κτίσται παρημέλη-
σαν ἐμέ. Ἄ! ἀγαπητοί μου λίθοι, συγκατή-
σατε ἐμὲ τὴν ἀσθενῆ ἔξ μόνον μῆνας, καὶ ὑπό-
σχομαι ἐγὼ νὰ κρατήσω ὑμᾶς ἰσχυροὺς καὶ ἀ-
διαλύτους ἐπὶ χιλιάδας ἐτῶν.

Εἰς γηραιὸς Λίθος. Ἐχεις δίκαιον, ἀπαλὴ
καὶ ἀφράτη ἄσβεστε· μέινε μὲ ἡμᾶς ἐν ἔτος πι-
στή, καὶ τότε θὰ γείνωμεν ἐν σῶμα ἄθραυ-
στον, εἰς συμπαγῆς βράχος.

Ἡ ἄσβεστος καὶ οἱ λίθοι ἔδωκαν ὑπόσχεσιν
ἀμοιβαίας συγκατῆσεως, καὶ ἡ γέφυρα ὑψού-
ται πολλοὺς ἤδη αἰῶνας ὑπὲρ τὰ ταραχώδη